



ROZHOVOR

s hercem Danielem Švábem
ČTĚTE NA STRANĚ 6+12

ROZHOVOR

s naší malou velkou Lego hvězdou
Lukášem Tuzarem
ČTĚTE NA STRANĚ 9

Co to je ZDÍŘKA? Jak říkat jinak FLESHKA?

Takhle jednou v lednovém odpolední mě požádala paní profesorka Zgrajová, zdali bych nemohla zkusit její FLASHKU zasunout do ZDÍŘKY u svého počítače. Pro svoji kolegyni bych téměř i do ohně skočila, ale lehké zaváhání nebylo způsobeno neochotou, ale nejistotou, kam že to malé přenosné paměťové zařízení mám vsunout. Z archivu své slovní zásoby jsem toto zajímavé, dokonce velmi pěkné české slovo vylovila a kovovou věc s uloženými soubory vsunula do ... portu. Ach jo, ke zdířce se flashka prostě nehodí. Když už můžeme takto pěkně pojmenovávat něco s nudným názvem port, proč neříkat jinak i technickému USB flash disku? Mám nápad... **Vyhlašuji soutěž. Posílejte své návrhy na česká pojmenování USB flash disku.** Nejlepší, nejtípnější a nejvíce pasující ke zdířce budou odměněny.

autor článku:
KLÁRA SPÁČILOVÁ



Martan



foto: martan

Film Martan, který je natočen dle stejnojmenné knihy, která byla napsána v roce 2011, se dostal do kin letos v říjnu. Zajímá vás vesmír? Máte rádi sci-fi? Jestli ano, je Martan ideální film právě pro vás. Film je od začátku až dokonce plný zvratů, ale i hezkých okamžiků, díky nimž se nemáte šanci nudit. Hlavní roli kosmonauta ztvárnil známý herec Matt Damon, který se stane ztroskotancem na Marsu. Matt Damon, ve filmu pojmenován jako Mark, je se svou posádkou na Marsu, kde mají odebrat vzorky pro vědecké účely. Naneštěstí se v době jejich mise rozpoutá na Marsu obrovská bouře, která ulomí část rakety a odmrští Marka daleko od posádky. I přestože přístroje ukazují, že je Mark mrtvý, posádka tomu nechce věřit. Chvilí ho hledají, ale marně a kvůli sílící bouři musí Mars

urychleně opustit. Asi již tušíte, že hlavní posátava nemůže zemřít hned na začátku filmu. Mark se probudí po bouři zasypán pískem a ošklivě zraněn úlomkem rakety. Jakmile se trochu probere, vydá se na stanici, která je na Marsu postavena, a ránu si ošetří. Poté začne přemýšlet co dál. Je mu jasné, že se musí spojit s kolegy z NASA a dát jim tak vědět, že žije. Je tu však mnoho problémů. Nemá dostatek jídla a pití na dlouhou dobu. Ví, že další posádka má dorazit až za 4 roky a tolik jídla nemá. Rozhodne se tedy s tím něco udělat. Celý film je tedy o tom, jak se snaží zachránit si život a přežít na Rudé planetě. Během jeho pobytu na Marsu se mu přihodí několik nepříjemných věcí, ale vždy to dokáže nějak vyřešit. Poté, co si obstará jídlo a pití, začne se více snažit o navázání

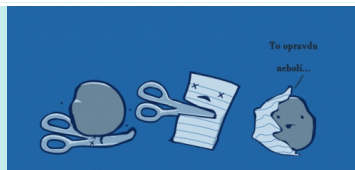
komunikace se Zemí, což se mu po dlouhé době podaří. Když kolegové z NASA zjistí, že žije, začínají vedoucí této mise připravovat záchranný plán. Chtějí poslat nejdříve zásoby, ale nosná raketa exploduje. Zvažují, zda mají informovat o Markově stavu posádku, která má před sebou ještě dlouhou cestu domů a mohla by se trápit výčitkami, že ho tam zanechala. A jak to dopadne? Běžte se do kina podívat sami.

autor článku:
BÁRA ŠVESTKOVÁ
třída 2.A



Kámen, Nůžky, Papír, Ted!

Dlouhou dobu mě zajímalo, který symbol člověk nejvíce používá ze hry: Kámen, Nůžky, Papír, Ted! Dlouhou dobu jsem nad touto otázkou bádala, a tak jsem se o tom něco dozvěděla. Zjistil jsem, že se nejvíce používají Nůžky. Docela mě to překvapilo, protože já dávám vždycky Kámen. Statistiky nám dokázaly, že lidem připadá dávat Kámen moc „nudný“, Papír je zase moc „náročný“. Čínští vědci zjistili, že existuje takzvaná „výherní strategie“, takže jestli si myslíte, že je tato hra o náhodě, tak jste na omylu. Na internetu existují strategie, na které přišli. Zkoušel jsem je



ilustrace: Kámen, Nůžky, Papír, Ted!

doma s rodiči a překvapivě to fungovalo. Například: Když vyhraje kolo s kamenem, tak zkuste dát příští nůžky, nebo když jste byli poraženi papírem, tak dejte papír. Je to jednoduchý princip a funguje velmi dobře (aspoň mě to fungovalo). Hodně štěstí.

autor článku:
MARTIN FROUZ
třída KVARTA



Ben Cristovao



Ben Cristovao neboli celým jménem Ben da Silva Cristóvão je zpěvák. V roce 2009 se dostal do Československo hledá Superstar a také byl mezi finalisty. Umístil se na 7. místě. V roce 2012 vydal svoji první píseň jménem PRDEL. V roce 2013 se proslavil písní BOMBY, pak následovaly v tomtéž roce písně TĚLO a

STOP. Za videoklip k songu BOMBY obdržel Českého slavíka. Jeho nejnovější písnička se jmenuje KOLOTOČ. Nejvíce ho proslavila píseň jménem SWEET CHILLI, kterou vydal v roce 2014, na chvíli díky tomuto songu byl první v žebříčku oblíbenosti. Už je to skoro rok, co posílje a mění své tělo na gladiátora kvůli projektu Barbaři. V roce 2015 se stal jednou z tváří „Jsme v tom společně“, kampaně iniciativy HateFree Culture.

autor článku:
STANDA HREHUL
třída SEK A



Ztohoven a Skupina 42



foto: ZTOHOVEN

Zajímáte se o umění? Přitahuje vás avantgarda, netradičnost, underground... prostě něco jiného, zvláštního, neotřelého? Seznamte se se dvěma skupinami umělců, které zaujaly i mě.

Ztohoven je skupina extravagantních umělců (Anna Bolická, Zdeněk Dostál, Dan Gerous, Otto Horsi, Tomáš Jasný, Petr Klíč, Aleš Kodim, Míla Mikule, Tomáš Mrnc, Míra Svoboda, Roman Týc a Petr Žilka). Tato skupina patří mezi undergroundové umělce. Jejich známé akce byly: Prostředníček,

který pluje po Vltavě, který zakotvili u výhledu na Pražský hrad (viz foto). Dále změna postaviček na semaforech (místo nudných chodících či stojících se postavičky líbaly, čuraly apod.). Jejich umění většinou neocení všichni, což potvrzuje nedávná akce této skupiny - nám všem známá aféra s rudými trenkami. Když prezident Miloš Zeman odjel do Ruska, byl tam jako jediný státní představitel z jiné země. Když si toho Ztohoven všiml, tak přemýšleli, jak to zdůraznit, aby to bylo všem lidem na očích. Tak vyvěsili obrovské rudé trenky místo prezidentské standardy. Ztohoven dělají tyto věci na způsob vyjádření svého protestu. Můj osobní názor na tuto skupinu je, že tato „parta“ má opravdu kuráž a podporují je, ale opravdu by mě zajímalo, co znamenaly zrovna trenky. Tu barvu chápu, ale motiv trenek ne. Abych to shrnul, tato skupina je opravdu skvělá, jejich protesty mají potenciál a vytvořili spousty zajímavých akcí.

Skupina 42
Tato skupina byla narozdíl od Ztohoven spíše umělecká a nezaměřovala se na protest. Mezi

ně patřili známí umělci z 30. a 40. let. Byla to elita českých umělců a patřil mezi ně František Gross, František Hudeček, Jan Kotík, Kamil Lhoták, Bohumír Matal, Jan Smetana a Karel Souček. I dnes patří mezi nejuznávanější umělce. Byli to zejména surrealisti a kubisti. Patřili mezi ně i skvělí sochaři, jejichž socha Nový Věk byla vystavena na EXPU 58. Opravdu zajímavý život vedl Bohumír Matal, který žil v mlýně, který upravil tak, aby se v něm dalo bydlet. Abych to celé nějak zakončil napíšu vám zde jejich nejzajímavější a nejkrásnější díla, která objela svět. Jejich opravdu zajímaví a asi nejznámější obraz je obraz zvaný Chodec, na kterém je vyobrazena silueta chodce v uličkách Prahy. Další známý obraz namalovaný Františkem Grosse je Vzpomínka na Amsterdam, na něm jsou viditelní malíři, hudebníci a zkrátka vše krásné, co vystihuje toto město. Dále je tu pravdu známý obraz, který namaloval Kamil Lhoták a jmenuje se Balon. Většina obrazů Kamila Lhotáka byly balony, které tak rád maloval. Abych to zakončil, tato legendární skupina umělců si zaslouží náš obdiv, doporučuji se na ně jít podívat do muzea



ilustrace: Bohumír Matal

Kampa, kde vystavují jejich obrazy. Tyto dvě skupiny jsem si vybral z důvodu že byli něčím zvláštní, či odlišné, ale skupinu 42 jsem si vybral proto že jsme se s rodinou znali s Matalem osobně a Ztohoven proto že je Inspirativní.

autor článku:
ONDŘEJ DVOŘÁK
třída KVINTA B



Malování kávou



ilustrace: internet



foto: internet

Massimiliano (Max) Petrone je moderní umělec. Narodil se 4. března 1983, tudíž je mu pouhých 32 let. Vystudoval dvě vysoké umělecké školy v Itálii. Momentálně žije a pracuje ve městě Turin. Kromě obrovských nástěnných maleb, kreseb a grafik maluje také pomocí kávy. První jeho výtvar vznikl úplně náhodou jako nehoda a poté se začal touto metodou zabývat více do hloubky. Je to relativně moderní styl umění. Tato metoda spočívá v rozlití kafe na bílý papír a poté, co káva zaschne, se do kafe něco dokresluje buď propiskou, nebo obyčejnou tužkou. Existuje také metoda, kdy se do kafe namáčí štětec a maluje se na plátno. Káva má podobné vlastnosti jako akrylové barvy a zároveň je průhledná a

má krycí vlastnosti jako barvy akvarelové. Tato forma umění není moc populární, ale i tak se jeho výtvary již objevily v mnoha galeriích - převážně v Itálii. Existuje více umělců, kteří dělají podobné výtvary, například Angel Sarkela a Andrew Saurovi. Je to americký pár, který provozuje tento styl malby již 10 let, a dokonce se tím i živí. Některé svoje výtvary prodávají za tisíce dolarů. Mně osobně to přijde jako suprový nápad.

autor článku:
VÍT VAVŘINA
třída 3.A



Je možné žít se energií z vesmíru?

Vědci tento způsob zkoumají, ale nikde nenajdete o tomto způsobu života prakticky nic jasného. Avšak i náctileté teenagerky píší vlastní návody, jak na to. Vypadá to jako by to nebylo nikdy snazší.

Návod je až podezřele jednoduchý. Stačí prý, abyste se pohodlně usadili, nejlépe do pózy, jako je turecký sed, a uvolnili se. Pak následuje položení dlaní k zemi a následně si máte představit zářící paprsek mířící z vaší hlavy do samého nitra vesmíru. Taktéž si můžete vybrat jeho barvu. Nu a ke konci je prý strašně důležité energii přesunout do jakéhosi řetízku či kamenu a to nemluví o tom, že když vesmíru nepoděkujete, tak dokud se mu neomluvíte, tak vám to přišťe nevyjde. Podle mého názoru se takto bez vody a jídla neužijete, ale o to záhadnější je, že takto opravdu nějací lidé žijí a to třeba i několik let. Ovšem popisují to více vědecky. Tento jev, neboli přežívání bez jídla, se odborně nazývá breathariánství. Jestli se ho chcete naučit, tak musíte začít u VEGETARIÁNSTVÍ. To



foto: aetherforce

každý známe - z potravy vyloučíme živočišnou stravu. Pak je potřeba přejít na VITARIÁNSTVÍ, které zahrnuje pouze přírodní potraviny jako je ovoce a zeleninu, ale zakazuje uvařenou stravu. Další stupeň je LIQUIDARIÁNSTVÍ, kde se živíte už pouze jen ze šťáv ovoce a zeleniny. Kdo dospěje až sem, je připraven být BREATHARIÁN. Skutečné tajemství výživy si tito lidé nechávají pro sebe, ale je zajímavé, že breathariáni existují napříč historií a celou zemí. Dokonce i dnes.

autor článku:
KRISTÝNA SLANÁ
třída 3.A



Vánoční zvyky a útraty za dárky



foto: Google

Tentokrát jsme se zaměřili na téma lidé. Já jsem si vybral, jak se lidé chovají o Vánocích. Každý má jiné zvyky a každý jinak utrácí. Vánoční atmosféra začíná plus mínus kolem první adventní neděle (zapaluje se první svíčka na adventním věnci). Jako první o Vánocích se slaví Mikuláš. Sice to není přímo o Vánocích, ale je tomu dost blízko. Já osobně moc Mikuláše neslavím, ale vždy se nějaká ta nadílka v okně najde. Když jsem se ptal ostatních lidí ve třídě, tak jsem dospěl k tomu, že Mikuláše neslaví skoro nikdo. Většinou dostanou jenom nějaké ty bonbóny a ani adventní kalendář nemají. Ten by měl mít přece každý. Samozřejmostí je vánoční strom na Staroměstském náměstí v Praze. Bohužel se tento rok

rozsvícení stromu muselo odložit, kvůli útokům ve Francii. Jak už jsem zmiňoval, tak si také něco povíme o útratách o Vánocích. Většinu z nás nosí dárky Ježíšek. Ostatní o Vánocích utrácí. Většina lidí (93%) v ČR se dostane pod částku 10 000 Kč. Zbýlých 7% utrácí mnohem více. Nejvíce v Evropě o Vánocích utrácí Britové. Ti utrácí 440 Euro za jedno Vánoce. My jsme v utrácení až devátí. A nejméně utrácí Holanďané. Pouze 25 Euro! Největší skrblikové jsou Rumuni. Na Vánoce šetří 48% Rumunů. Evropanů šetří 36%. Jinak je tomu v Americe. Dárky přináší Santa Claus až večer, ale smějí se rozbalit až ráno 25. prosince. Také mají jinou štědrovečerní večeři. Místo kapra a řízků, mají pečeného krocanu, hovězí maso, šunku a vepřové. Dezerty jsou u nás neobvyklé, oni to mají jako samozřejmost. Podává se marcipán, jablčný koláč, mrkvový koláč a sušenky.

autor článku:
MARTIN ČERNÁK
třída KVARTA



Islám a terorismus

Obzvlášť v poslední době mají Evropani muslimy spojené s terorismem. Ale co je na tom pravdy? Teroristické útoky v Paříži jsou údajně spojeny s "náboženskými" motivy, ale tak jednoduché to není. Už islámský prorok Muhammad, poté co se mu zjevil Alláh, nezavřel křesťanství a judaismus. Říkal, že je jen přišel zdokonalit a dokončit jejich učení. Když muslimové dobyli nějaké město, nemuseli křesťané platit takové částky jako např. židé. Správný muslim by neměl na křesťana vztáhnout ruku, znásilnit jeho ženu, okrást ho nebo něco podobného. Na internetu často kolují nepravdivé zvěsti o tom, jaká zvěrstva provádějí. V Afghanistanu je naopak znám případ, kdy muslim zachránil amerického vojáka a poté se ho ujal a bránil proti jednotkám Talibánu, dokud nepřijela záchrana. Lidé se zbytečně muslimů bojí a média k strachu z islámu přispívají a podněcují k nenávisti. Teroristé jsou zradikalizováni, zatímco naprostá většina muslimů teroristy nejsou



foto: dailymail

a proti Evropě nebo Americe nic nemají. Právý islám není terorismus, ale mír!

autor článku:
JAN GELNAR
třída TERCIE



Kolik času strávíme na...

Kolik času strávíme na záchodě a na mobilech??? To vám povím v tomto vydání.

ZÁCHOD

Přiznejme si, že většina z nás chodí na záchod s určitou formou radosti. Ať už s tabletem, s cílem zahrát si v průběhu vyprazdňování hru, či s nějakým čtením. Věřte, že existují i tací, co si na záchod berou i malou svačinku. Nicméně na záchodě strávíme celkově za náš život cca rok a půl života, nebo taky 12 000 hodin. Toto ale samozřejmě neplatí pro všechny. Zatímco v antickém Římě měli boha exkrementů a toalety, tak stále asi 1 miliarda lidí nezná nebo nemá záchod a vyprazdňují se kdekoli, podle potřeby.

MOBILY

Mobil, to líbezné slovo, nazývané také foun je v dnešní době nezbytnou součástí našeho života. Nejvíce používají mobilní telefony lidé ve věku od 16 do 30 let. Tato věková skupina stráví na zařízeních cca 3,2. hod denně, což je 49 dní ročně. Studie také tvrdí, že mobil



foto: Theodor Vachler

otevřete 150 krát denně. Nejvíce času připadá Facebooku, Instagramu a dalším sociálním sítím. Za celý rok tedy zařízení otevřete asi 54 770 krát ročně.

ZAJÍMAVOSTI

- Průměrná toaleta spotřebuje na jedno spláchnutí cca 6 litrů vody.
- Na zápach z toalet vyrazíte zapálením sirky.
- Denně je na Instagram nahráno až 66 mil. fotografií.

autor článku:
THEODOR VACHLER
třída SEPTIMA



Milé přivítání

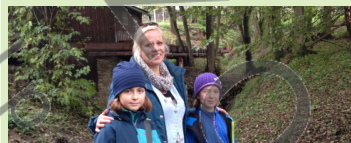


foto: Kristina Dvořáková, třída SEK A

Je právě večer a já vzpomínám na celý krásný den. Měli jsme totiž volno, a tak jsme vyrazili do skansenu ve Vysokém Chumci. Šli jsme sedm kilometrů ze Sedlčan, až jsme se konečně dostali k cíli. Pooobédvali jsme a vešli jsme do skansenu. Byly zrovna asi dvě hodiny odpoledne, a tak jsme měli průvodkyni jen pro sebe. Zpětně jsem obdivovala její trpělivost. Já i moje sestřenka jsme měly spoustu, pro nás v tu chvíli nesmírně důležitých, otázek a dodatků. Provedla nás celým objektem skansenu, který byl moc zajímavý. Domy sem byly převezeny z celých středních Čech. V jednom z nich byla dokonce dochovaná černá kuchyně. Místnost celá černá od prachu a sazí byla po převezení nejspíše zranitelná, přesto nás do ní průvodkyně i přes zákaz pustila! A stálo to za to, stejně jako pila a mlýn, který byl kvůli nám spuštěn! Na celý Vysoký



foto: skansen vysoký chlumec

Chlumec vzpomínám moc ráda, ale udivilo mě, že větší a bohatší chalupy měly menší výměnek (místo pro hospodářovy rodiče) a ty chudší měly toto místo stejně velké jako prostor pro celou rodinu. Akorát cesta zpět byla otravná. Ujel nám autobus, a tak jsme šli pěšky podél silnice. Nakonec, asi po kilometru, nás nabral mladý muž, který nás svezl ještě blíž k Praze, než jsme doufali, ale zatačky sekal takovým způsobem, že jsme z toho div neřekli šavli. Přesto si ale myslím, že den to byl parádní. Z Benešova nám totiž již jel vlak. Dorazili jsme domů tak pozdě, že u nás teď sestřenka spí. Tak dobrou noc...

autor článku:
KRISTINA DVOŘÁKOVÁ
třída SEK A



Gothové ?



foto: ...

Gothové jsou zlí, berou drogy a každý goth se vyznačuje morbidním chováním. A nebo je to jinak? Většina lidí si tohle myslí o gothech, a dokonce je kvůli předsudkům a pomluvám diskriminují, ale mýlí se. Gothové jsou lidé, kteří vidí krásu v temných věcech a na temných místech jako jsou například hřbitovy a kostely a milují temnou lásku. Tušíte jak vypadá ohoz gotha? V jejich

šatníku moc barev nenajdete, většinou nosí černou barvu, korzety (u holek) a jejich vlasy jsou vyčesané do účesu, kterému říkáme číro.

Jak se stát gothem?

Na to, jak se stát gothem neexistuje návod, protože to musí být uvnitř vás. Být gothem neznamená jen číst gothické romány, chodit v černém a milovat gothickou hudbu. Jedná se o subkulturu, která nemá přesná pravidla. "Být gothem znamená být sama sebou v morbidním slova smyslu." - <http://andokai.blog.cz>.

Typy Gothů

Satanističtí Gothové uznávají satana jako svého boha. *Ateističtí Gothové* uznávají jen sami sebe a milují gothické umění. *Hudebně založení Gothové* se ztotožňují s gothickou hudbou. *Literární Gothové* milují gothickou hudbu.



foto: f

autor článku:
ZUZANA VLČKOVÁ
třída TER B



Mirva - třetí díl



foto: Už mě zase vedou do klece...

Venku na mě posazují lidské stvoření. Pak se mám rozejít, tak se neochotně rozcházím. Po půl hodině se vracím zpět. Znovu mě šoupnou do klece. Po chvíli za mnou přichází „loktorka“ na ježdění. No super, výchovná vyjízdka. No tak pojď ven, Mirvo. „Loktorka“ se na mě vyvíhne. Pomalu a neochotně se rozcházím. „Loktorka“ říká: „Nakluše a potom nacváláme.“ Hurá, tak aspoň něco. Když se rozklusáváme, místo klusu jdu rovnou do cvalu, asi až moc rychle. Srnka. Leknu se a vyskočím, „loktorka“ padá na zem. Já cválám na druhou stranu pole a potom se vracím k „loktorce“. Bohužel si nezacválám ani jednou, což mě naštavalo. Taký mě „loktorka“ víc opravovala. Nakonec jsem si zacválala víc, než jsem čekala,

ale to výchovné opravování mi hrozně vadilo. Zavádí mě do klece, kde na mne čeká jádro. Před spaním nám táta vyprávěl, jak se měl na vyjízdce, že prý necválali, ale že mu to nevadilo. Já si v duchu říkám, jak mu nemůže vadit, že necválali. To v životě nepochopím. A já raději o dnešním výkonu s „loktorkou“ pomlčím a jdu spát. Ráno se probouzím do deště. Nemám úplně tu nejlepší náladu a ještě ke všemu celkem hustě prší. Dneska se mi nikam nechce. Dopoledne ke mně nikdo naštěstí nepřišel. A odpoledne se mi zlepšuje náladu, protože přestalo pršet. ... pokračování příště

autor článku:
ŠÁRKA MARIANOVÁ
třída TER B



Sportovní aktivity pro vozíčkáře



foto: Rugby pro vozíčkáře

Asi byste řekli, že člověk, který je na invalidním vozíku, jen "sedí", nic nedělá a je doma. Tak to jste se ale vážně spletli!

Takoví vozíčkáři bývají hodně aktivně založení lidé. Rozhodla jsem se vám alespoň trochu přiblížit nějaké jejich sporty a aktivity.

Je tu například **BASKETBAL**. Při basketbalu se používají speciální vozíky, které mají šikmá kola, aby se nepřevrátily. S míčem vozíčkáři driblují, ale většinou ho mají položený na klíně.

Jedna z her pro vozíčkáře je také **BOCCIA**. Je to hra, která se podobá petanqueu, ale hraje se v hale a s koženými míči.

Vozíčkářský **BOX** je poměrně nový sport. Jako v "normálním" boxu mají na rukou boxerské rukavice a s nimi boxují. Sedí na vozíku, který někdo přidržuje, aby po nějakém větším úderu neodjel, to by se totiž asi nestalo nic dobrého, ale nechat si vozíkem přejet nohu také není nic moc...

Je to sice neuvěřitelné, ale vozíčkáři mohou hrát i **FOTBAL**. Jedná se o sport, kde



foto: Vozíčkářský basketbal

hrají jak postižení, tak nepostižení zároveň. Vozíčkáři hrají na čtyřech a do míče se trefují rukama.

Většina lidí by řekla, že rugby je hra jen pro ty „chodící“. Omyl! **RUGBY** na vozíku je od roku 2000 oficiální paralympijský sport. Jako v "normálním" rugby je cílem dostat míč za brankovou čáru. Lehce se to řekne, ale lehké to není! Vozíčkář při tomhle sportu potřebuje i vozík, speciálně upravený stejně jako v basketbalu.

TENIS se hraje jako tenis, jen se nepohybujete na nohou, ale na vozíku, pochopitelně... :)

Slaňovat se s vozíkem z Pražského hradu jde taky - při **HOROLEZENÍ**. Sice se tento sport tak nazývá, ale samozřejmě v invalidním podání jsou tam jen prvky.

Jaké netradiční sporty vozíčkářů znáte vy?

autor článku:
BARBORA ŠRÁMKOVÁ
třída SEK A



Zvláštní povolání, která jsou jen pro ty nejzvláštnější

Už vás někdy zajímalo, co byste mohli dělat v budoucnosti? Někjaké jednoduché povolání, ne? Ale zároveň by to chtělo vydělávat si hodně peněz, ne? Tak jsem se rozhodla dnes vytvořit seznam povolání, ve kterých si lidé vydělávají nejvíce peněz a nejsou zase tak moc náročná. (Prosím pochopte, že neslušné a nevhodné věci jsem vyloučila.)

1. Potápěč lovicí golfové míčky - \$50,000 - \$100,000 ročně: Každý, kdo hrál golf, už asi zažil to, že se netrefil a míček mu vletl přímo do vodní překážky. Kdo ty míčky nachází? No přeci potápěč, který loví golfové míčky!

2. Profesionální „mazlíč“ - \$60 za hodinu: Jste po rozvodu, nebo máte depresi a potřebujete se pomazlit? Proto tady máme profesionálního mazlíče!

3. Stylista jídla - \$33,000 - \$58,000 ročně: Také někdy zíráte na jídlo s udivením, jak je krásné, a nechcete ho sníst, protože by vám to bylo líto? Presně tímhle se zabývá stylista jídla, no kromě toho, že to nechcete sníst...

4. Zkoušeč psího jídla - \$40,000 ročně: Jediné, čím se zabývá tento člověk, je to, že jí psí jídlo, aby ho zkontroloval a zjistil, jestli obsahuje to, co je na obale napsáno.

5. Balzamovač mrtvých těl - \$45,000 ročně: Někdo mrtvá těla

přeci musí nachystat na poslední cestu, ne? Dát na ně makeup a vyndat z nich orgány...

6. Čičač ubrousků a kapesníků - \$19,000 - \$52,000 ročně: Tímhle jsem byla přikvapená i já, ale budiž, tohle povolání si, jak už je v méně, čičá k ubrouskům, aby jejich vůni či smrad ohodnotil.

7. Uklízeč promítacího plátna v kině - \$45,000 ročně: Kdo by se chtěl dívat na Hunger Games na nějaké ohavné zapařené ploše? Nikdo! Tak ji někdo přeci musí pořádně vyčistit!

8. „Čitič“ obličejů - \$25 za hodinu: Toto povolání není tak absurdní, jak se zdá. Bez něho bychom snad všichni měli oteklé tváře a vyrážky. Tento člověk, jak už to zní, osahává obličej lidem, kteří zkouší například kosmetiku a krémy, a hodnotí, zda účinkovaly správně.

9. Uklízeč místa činu - \$50,000 ročně: Nikdo by nechtěl bydlet v nějakém domě, kde proběhla kdysi morbidní vražda. Nebo jsem sama? Nepořádek po vraždě uklízí náš speciální čistič místa činu.

Vybrali jste si???

autor článku:
CHLOE WINKEL
třída TER A



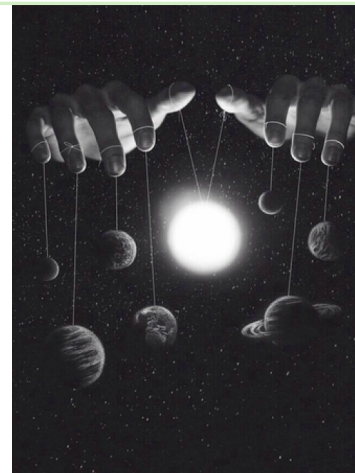
Pozemek na Měsíci? Proč ne?

Geniální. Kontroverzní.

Neobvyklý. Tím vším by se dal popsat nápad Dennise Hopea prodávat pozemky na vesmírných tělesech o velikosti fotbalového hřiště. Založil si firmu Lunar Embassy, kterou úspěšně vede 10 let, a dalo by se říci, že mu jeho nápad otevřel dveře do lepší společnosti.

Dnešnímu miliardáři postačila mezera v kalifornském zákoně, jenž potvrzuje vlastnictví libovolného pozemku na poslání veřejné žádosti. Dennis si právě touto žádostí chtěl přivlastnit celý povrch Měsíce, a tak ji poslal roku 1980 do US Office of Claim Registries, kde mu ji dokonce potvrdili. Tím se stal jediným držitelem tohoto kosmického tělesa. Existuje sice listina, která zakazuje jakémukoli státu dělat si nároky na mimozemská tělesa, ale nezabraňuje právníkům a fyzickým osobám uplatnění vlastnictví.

Určitě jste o některých z nejznámějších majitelů Měsíce slyšeli. Mezi ně totiž patří dobře známé tváře jako: bývalí američtí prezidenti Ronald Reagan, George Bush a Jimmy Carter, herec Tom Cruise či Nicole Kidmanová. I v Čechách si koupilo přes 8.000 lidí svoji parcelu, nechybí tam ani Jiří Paroubek a Jiřina Bohdalová. Kdo by také odolal, když při nákupu lze získat list vlastnictví,



ilustrace: Internet

měsíční ústavu, mapu se svým vyznačeným pozemkem a vůbec nejlepší věc na tom celém je měsíční občanství. Kromě toho už dávno neprodává pozemky jen na Měsíci, ale i na Marsu a Jupiteru.

Ať už se vám tato společnost jeví jakkoli bizarně, nedá se popřít, že s tímto geniálním nápadem si jeden kreativní podnikatel zajistil celoživotní komfort. Otázkou stále zůstává, jestli vlastnictví bude jednou ve vzdálené budoucnosti platné, když na Měsíci neplatí kalifornské právo. Nicméně na pomyšlení na budoucnost, i když takovou nezvyklou investicí, není nikdy pozdě.

autor článku:
JULIA KENT
třída 2.A



Budoucí povolání - veterinární lékař

Taky jste vždycky, když jste byli malí, chtěli být veterinářem? Já teda ano a doteď bych chtěla být. Myslím si, že je to celkem zajímavé zaměstnání. Moc se mi líbí, jak kontrolují zvířátkům uši, váhu, výšku, kočiček atd. Ale k tomu se váže i jedna nepřijemná část. A to operace, kastrace a podobné. Říkám si, že kdybych byla veterinářkou, operovala bych a něco pokazila. Co kdyby to zvířátko kvůli mně umřelo? Co pak? To je snad jediná věc, která mě od tohoto povolání odpuzuje. Ale jinak myslím, že pro lidi, kteří milují zvířátka (jako já) je to úžasné zaměstnání. A když se to tak vezme, tak vlastně zachraňujete životy zvířátkům. A to je přece hezké



foto: Veterinář

ne? Jdete do práce a říkáte si, kolik asi tak zvířátek dneska zachráníte.

A čím se vlastně veterináři zabývají?

Léčí nemoci, očkují, kontrolují, kastrují, operují, pomáhají zvířátkům rodit, předepisují léky, ale také kontrolují maso, mléko a jiné potraviny, zda tam

není nějaký parazit.

Co vystudovat?

Jestli chcete být veterinář, musíte být absolvent šestiletého oboru Veterinární lékařství na Fakultě veterinárního lékařství nebo šestiletého oboru Veterinární hygiena a ekologie na Fakultě veterinární hygieny a ekologie Veterinární a farmaceutické univerzity, budete

mít titul MVDr.

Historie

Nejstarší známý zvěrolékař je Urlugaedina, který žil v Mezopotámii dva tisíce let př. n. l.

Nejstarší zvěrolékařská písemná památka je Kahunský rukopis, ve kterém se píše o nemocích psů, býků, ryb a ptáků i o způsobech léčby těchto nemocí. V Chammurapiho zákoníku nalezneme také pasáž týkající se odměn a trestů pro lékaře i zvěrolékaře. Zvěrolékař byl za výkon sice placen méně (1/6 šekelu, lékař dostával 10 šekelů), ale v případě neúspěchu léčby a smrti pacienta mu nehrozilo useknutí ruky, jako případě lidského lékaře, místo toho byl povinen zaplatit pokutu, která se rovnala 1/4 ceny zvířete.

autor článku:
JOHANA KOTKOVÁ
třída Kvarta A



Strom splněných přání

(text vyšel před Vánocemi)

Když jsou Vánoce, tak by každý, i já, chtěl být se svou rodinou pohromadě. Svátky by měly být klidné a mírumilovné. Na tento vánoční čas se spousta lidí těší, především děti. Nemohou se dočkat, až zazvoní zvoneček a ony půjdou do pokoje, kde svítí svíčky, prskají zářící prskavky pověšené na vánočním stromku, a to úplně nejkrásnější pro ně je několik malých i velkých dárků, které leží pod stromečkem. Ale co když každý není se svou rodinou o těchto svátcích? Některé děti, nebo už i teenageri nemají možnost dostat takový dárek, který by si přáli. Děti, které přišly o svou rodinu, o něco moc důležitého, nejsou vždy o Vánocích šťastny.

Můžeme jim ale udělat Vánoce krásnějšími. Úplně každý, kdo bude mít chuť udělat dobrý skutek, nebo pomoci někomu k radostnějšímu životu, může něco malého, či velkého koupit pod stromeček splněných přání dětského domova. Je to akce, kterou pořádá nadace Dejme dětem šanci. Jsou zapojeny všechny dětské domovy po celé ČR. Děti, které si napsaly svůj dopis Ježíškovi, jsou různých věkových skupin a ceny dárků nejsou stejné. Je jen na nás ostatních, jestli někomu splníme přání. Nenutím vás dárek koupit, ale můžete. Vánoce jsou pro děti v dětském domově důležité, protože si mohou vybrat něco, co by si přály. Když si my něco v supermarketu koupíme, tak



foto: Dejme dětem šanci

abyste nechodili nahatí. Nebo taky hodně z vás, dětí, zná ten moment, kdy pod obalem číhá něco nečekaného, co vás úplně zaskočí. Takový pocit může mít každý: dítěátko, teenager i dítě z dětského domova! Myslím si, že pomáhat druhým je životně důležité. Přání můžete splnit pomocí internetových stránek: <http://www.stromsplnenychprani.cz/> od 11.11 do 12.12 2015. Ale je to jen na vás.

autor článku:
BERENIKA VESELÁ
třída TER B



Můj inspirativní a výjimečný člověk se vším všudy...

Většina lidí má svůj vzor či ideál, kterým se řídí. Většinou jsou to lidé, kteří udělali obrovskou díru do světa díky nějakému vynálezu či novému módnímu stylu. Ale mým vzorem je člověk, který sice nijak nezasáhl do života obyvatel světa, ale zato zasáhl do mého života. Tímto člověkem je má babička. Je to doopravdy babička s velkým B. Už odmalička se o mě moc hezky starala a stará se dodnes. Když mám nějaký problém, který mě trápí, tak vím, že se jí můžu svěřit. Vždycky mi velmi dobře poradí. Vlastně se jejími radami řídím celý svůj život. Cní to jako takové klišé, že píšu celi svůj život, ale je to tak. Babičku beru spíše jako

nejlepší kamarádku se vším všudy. Moc si rozumíme. Radí mi s věcmi jak v osobním, tak i společenském životě. Dokáže lidi na první pohled odhadnout. Ve většině případů má pravdu. Díky ní vím, s jakými typy lidí se bavím, což je velké plus. Co jí velmi závidím, je její pohotovost zareagování na věc, na kterou není připravená. S tím mám velkou potíž. Tak mě učí, jak se mám vůči tomu postavit. Babička je mým životním učitelem. Připravuje mě na životní překážky, které mě čekají. Sama se musela vypořádat s mnoha dosti těžkými životními překážkami. Celý život byl pro ni vlastně jedna velká překážková dráha, kterou ale



ilustrace: Babička Boženy Němcové podle ilustrací Vladimíra Tesaře

vyhrává na celé čáře. Moc si jí vážím a je pro mne vším.

autor článku:
KLÁRA POKUTOVÁ
třída 2.A



Rozhovor s Danielem Švábem

S hercem **Danielem Švábem** jsme se šli v kavárně divadla Ypsilon. To je můj dlouholetý přítel a herec, se kterým jsem několikrát spolupracoval. Účinkuje ve studiu Ypsilon (v představeních jako jsou Drama v Kostce, Rusalka nebo Prodaná nevěsta) a v divadle Minor (např. DEMOKracie a Libozvuky). Hrál také v seriálech jako jsou Vyprávěj, nebo všemi oblíbená Ulice a Ordinace v růžové zahradě. Rozhovor se nakonec uskutečnil v pánské šatně studia Ypsilon, kde jsme měli větší klid než v kavárně. Dan (naštěstí) souhlasil s nahráváním na diktafon v mém iPhone a tak mohl rozhovor začít.

Kdy ses rozhodl stát se hercem?

To je velice zábavné, protože já jsem se vlastně ani nerozhodl. Chodil jsem od první třídy na dramaťák...ostatně i se svou ženou. (smích) Což je hrozný, protože se s ní znám od první třídy, ale až tak v patnácti letech jsem si všiml, že tam vlastně taky chodí. No a v těch sedmnácti, když se začalo lámat přes koleno, kam by člověk měl směřovat, mi právě učitelka z dramaťáku položila otázku, zda bych nechtěl zkusit přijímačky na DAMU. Do té doby mě ani nenapadlo, že by taková varianta mohla existovat. Mě to sice velmi bavilo, ale nikdy bych si nepomyslel, že bych se i tím mohl žít. Rodiče chtěli, abych se hlásil na ekonomku, protože jsem z matiky odmaturoval za dvě, takže to bylo i teoreticky

možné.

A vadilo tvým rodičům, že by tu byla možnost stát se hercem?

No, to je trochu složitější. Nejdřív jsem dělal přijímačky na DAMU. Talentovky jsou vždy napřed tak o měsíc a dostal jsem se na poprvý. Ve svých sedmnácti letech jsem byl přijat. No, ale ještě jsem měl tu přihlášku na vysokou ekonomickou, a tak jsem si řekl, že to půjdu zkusit a kdyžtak se pak rozhodnu. Zajímalo mě, zda bych se tam vůbec dostal. No a v den přijímaček jsem se probudil asi tak v půl devátý nebo v devět. A nástup byl v osm. Takže jsem ty přijímačky zaspal a musím říct, že se mi nepodařilo rodičům vysvětlit, že jsem to neudělal schválně. Byli na mě, ale právem, naštvaní. Já bych byl taky na své dítě naštvaný. To víš, přihláška stála



foto: Daniel Šváb

pětistovku, takže zbytečně vyhozené peníze. Tedy takhle to začalo.

...pokračování na s. 12

autor článku:
LUKÁŠ TUZAR
třída 3.A



Skauting-vojna nebo zábava?

Skaut je kroužek, na který my obě chodíme. Je to vlastně kolektiv rozdělený podle věku. Základní rozdělení je na Světlušky (nejmenší skauti holky i kluci), skauty (chlapce asi 10 a výš), skautky (skauti akorát holky) a rovery a roverky (starší patnácti let). Tyto skupiny jsou potom rozděleny do menších družin. Je to ale velice individuální závisí na oddílu. Na skautu se učíme různé dovednosti a taky hrajeme hry. Každému jde něco jiného a dohromady tvoříme úžasný kolektiv. Každý bydlíme jinde a ani spolu nechodíme do školy (většinou), ale spojují nás společné zážitky.

Skaut se snaží, abychom, až dospějeme, byli spravedliví, zdání, ohleduplní a vnmaví. Cituji stránku Junák:

"Skauti prožívají život naplno. Berou ho do svých rukou a dělají to, co je baví. Fotí, píší reportáže, slaňují skály, hrají na kytaru nebo sportují."

"Nejdůležitější je ale to, co se přitom učí mimochodem - že má cenu se o něco snažit, zapojit se, spolupracovat, být součástí světa."

Historie:

Ernest Thomson Seton

Byl zakladatelem Woodcraftu, což je něco jako skauting, ale je to více o přírodě s menším ohledem na disciplínu. Byl také spisovatelem a přírodovědcem. Podnikal (zatím jen s chlapci) spoustu výprav a akcí - první tábor byl v roce 1902. V roce 1906 se setkal s R. B.

Powellem, který jeho myšlenku rozvinul, a tak vznikl skauting.

Robert Baden Powell

Byl anglickým důstojníkem, proto dával veliký význam právě disciplíně. První tábor pořádá roku 1907, kde uplatňuje skautské prvky jako je např: láska k přírodě, úcta k ohni, důstojnost k vlajce vlasti... které (většina) platí dodnes.

Antonín Benjamin Svojsík

Se v roce 1911 setkává s právě zmíněným R. B. Powellem a jeho myšlenku přivádí do České republiky. Jeho velkým vzorem je právě R.B. Powell i E. T. Seton.

A o dívčí skauting, který všem připadal bizarní a hloupý se zasloužily tyto dámy: **Olave Baden Pellowová** a **Agnes Baden Pellowová** - to byly sestra a manželka Roberta B. P. a v Čechách patří díky **Vlastě Kosekové** a **Anně Berkovcové**. Zpočátku byl daleko mírnější než chlapecký, ale to se postupem času změnilo a teď jsou i oddíly smíšené.

A k otázce v nadpisu, myslíme si, že skauting je rozhodně zábava a žádná vojna, jediné, co by s vojnou mohl mít společného, jsou možná kroje a nástupy ke stožáru s vlajkou.

autor článku:
JOSEFÍNA ANNA
TOPOLOVÁ
třída SEXTA A



Podivné chutě



foto: google

Zvláštnosti lidí se týkají každého. Myslíte si, že jste výjimka? Zkuste zapřemýšlet, zdali se vám stalo, že jídlo, kterému jste se dříve vyhýbali obloukem, je pro vás nyní největší pochoutka. Jsem si jist, že každý si takovou změnou prošel. Nenapadá vás žádný příklad? Mohu vám pomoci s nejběžnějším případem této záhady. Například olivy. Většina z vás jistě ohrnovala nos, když poprvé ochutnávala tu podivnou kulatou věc. Příliš výrazná chuť na vás tehdy byla zkrátka moc. Ovšem to je příklad toho, že některým chutím se holt musí přijít na kloub. Nyní, už si nejspíše ani nedokážete představit, jak vám taková věc někdy mohla připadat odporná. Tak proč nám dřív nechutnala a nyní ano? Možná kvůli příliš výrazné chuti a možná kvůli něčemu úplně jinému, avšak místo aby si to člověk uvědomil, spíše se rozplývá nad skvělou chutí a debatuje, zdali jsou lepší černé nebo zelené. To ovšem



foto: google

není jediný případ. Stejně je to s mořskými plody, lilky, výraznými sýry, či chilli papričkami. Ovšem není to příklad, který by se dal uplatnit na všechny. Dovedu si dobře představit, že malé děti z Mexika nebo španělska, se chilli papryčkami ládují už od velmi útlého věku. Stejně tak to jistě mají řeckové a italové s olivami. Takže se jedná pouze o zvyk? Mají řecké děti větší odolnost proti olivám a nebo jen nemají na výběr a musí se k nim projít rychle, protože v řecku jsou pomalu v každém druhém jídle? To nikdo neví. Ví se jen, že některým jídlům se vyplatí dát více šancí, pak toho nebudete litovat.

autor článku:
JAKUB JANÁK
třída 3.A



Vánoční koncert Gymnázia Evolution Sázavská



foto: Adriana Kergalová, třída 3.A

V pátek 18. 12. od 10 hodin se jako každý rok uskutečnil Vánoční koncert Gymnázia Evolution Sázavská. Koncert se konal, tak jako každý rok, ve Sboru Církve bratrské v Římské ulici. Protože na tom všichni, co chodí na hudební výchovu a umí aspoň trochu zpívat, velice usilovně pracovali a snažili se správně vyladit každý tón, byli jsme rádi, že se přišlo podívat na koncert spousty diváků, kteří se ani málem nevešli do sálu. Paní profesorka Janečková si na tom dala velice záležet a myslím si,



foto: Adriana Kergalová, třída 3.A

že to opravdu stálo za to, ale tak tomu je vždy. I když sem tam zabloudil nějaký falešný tón, tak se zase rychle vytratil zvlášť v nadšeném potlesku. Velmi nás překvapil nádherný hlas Brama Slootena, který, ač je ze sekundy, zpíval jako profesionální dospělý zpěvák. Myslím si, že je to každý rok

moc pěkné rozloučení před vánočními prázdninami. Pan Profesor Chadima nám, tak jako každý rok přečetl a řekl pár řádků, které nakonec byly na 20 minut, až nám zpěvákům lehce zdřevěněly nohy, ale to nám nevadilo, protože jeho slova o vzájemné pospolitosti posloucháme rádi. Nakonec jsem



foto: Adriana Kergalová, třída 3.A

si všichni společně zazpívali ty neznámější vánoční koledy. Vstoupila do nás krásná předvánoční atmosféra a bylo to krásné rozloučení s rokem 2015.

autor článku:
ADRIANA KERGALOVÁ
třída 3.A



Adele



foto: Ester Chytilová, třída TERCIE,
Žofie Císařová, třída kvinta

Celým jménem: Adele Laurie Blue Adkins

Adele je zpěvačka a skladatelka.

5. května oslavila své 27. narozeniny.

Dostala cenu Grammy za:

1) Nahrávku roku: Rolling In The Deep

2) Album roku: 21

3) Píseň roku: Rolling In The Deep

A mnoho dalších.

Zpěvačka pochází z Anglie z Londýna.

Hraje na kytaru a na klavír.

Adele doposud vydala tři alba, každé z nich pojmenovala podle



foto: Ester Chytilová, třída TERCIE, Žofie Císařová, třída kvinta

věku, ve kterém ho začala nahrávat 19, 21 a 25. Album 25 vydala v roce 2015, a proto se ještě nedá nikde stáhnout ani pustit na internetu, musíte si ho koupit. Skyfall - tato píseň získala v roce 2013 Oscara za nejlepší

původní píseň a mnoho dalších cen. Také byla znělkou jednou z nejnovějších Bondovek. Nyní Adele žije s ředitelem charitativní organizace Drop4Drop Simonem Koneckim a v roce 2012 se jim narodil syn jménem Angelo James.



foto: Ester Chytilová, třída TERCIE,
Žofie Císařová, třída kvinta

K hudebním textům ji inspiroval bývalý přítel.

Nyní žije se synem a partnerem v desetihektarovém sídle v anglickém hrabství.

Její nejnovější písnička (patří do alba 25) se jmenuje Hello.

autor článku:
ESTER CHYTILOVÁ
třída TERCIE



autor článku:
ŽOFIE CÍSAŘOVÁ
třída kvinta



Blanka Matragi



foto: www.blankamatragi.cz

Kdo to vlastně je?

Blanka Matragi je nejznámější a nejúspěšnější žijící českou módní návrhářkou. Narodila se ve Světlé nad Sázavou. Roku 1979 se přestěhovala se svým Libanonským manželem z Československa do Libanonského města Bejrútu, kde se jí podařilo velkých úspěchů. Nyní šije šaty pro princezny, šejky a bohaté královské rody.

Jak se jí povedlo stát se úspěšnou, jakou školu vystudovala a jak se jí dařilo v Bejrútu?

Blanka Matragi měla už z Československa titul akademické malířky, ale bylo pro ni těžké se vypořádat s zemí, kde tou dobou probíhala občanská válka, s tak velkou jazykovou bariérou.

Kdo jsou její klienti?

Jejími klienty jsou většinou šejkové, princezny a královské rody ze Saudské Arábie. Matragi přijali jako "exota" z Evropy a nyní milují její originalitu. Její klienti byli ochotni zaplatit velké částky za luxusní látky z Francie a Itálie. Zároveň očekávali originální a luxusní kousky. Matragi se rychle proslavila díky tomu, že její návrhy se nikdy neopakovaly. Její modely vlastní ale i některé české miss.

Jaký nejdražší model kdy ušila a pro koho?

Byl to model svatebních šatů pro princeznu ze Spojených arabských emirátů. Vyšivalo je třicet žen více než čtyři týdny. Mají hodnotu luxusního auta.

Na kolik vyjdou jedny večerní šaty značky Blanka?

Na 100-300 tisíc. Svatební šaty jsou dražší.

Já, jedna z autorek tohoto článku, jsem na módní přehlídce Blanky Matragi na jaře 2013 byla. Přehlídka se mi moc líbila, šaty byly opravdu nápadité. Zaujaly mě šaty, které byly vytvořeny podle tančícího domu v Praze. Blanka je známá tím, že se nechává inspirovat věcmi kolem sebe, jako je například třeba jen obyčejná cihlová zeď, s



foto: Google

jejímž vzorem ale vzniknou úžasné společenské šaty, které vůbec nevypadají špatně. Na této módní přehlídce představila Matragi jednu sportovní kolekci, nejednalo se tedy jen o šaty, ale i o mikiny, legíny a boty. Na závěru přehlídky představila Blanka desaterý svatební šaty. Některé byly úžasné, ale jiné se mi vůbec nelíbily. Ale každý má jiný vkus... Na konci vyšla na molo i samotná Blanka Matragi ve svém navrženém oblečení. Rozhodně bych všem dívkám její přehlídky doporučila. Já jsem se během těchto 2-3 hodin vůbec nenudila. Všechno bylo dokonale propracované, každý model šatů měl vlastní hudbu i modelku, která byla upravená tak, aby k němu pasovala. Jediné, co bylo

na přehlídce nedokonalé, bylo vstupné, které bylo opravdu vysoké, (představte si pár tisíc korun).

autor článku:
TEREZA TRUHLÁŘOVÁ
třída SEXTA



autor článku:
KAROLÍNA
BERGMANOVÁ
třída SEPTIMA



TV Shows

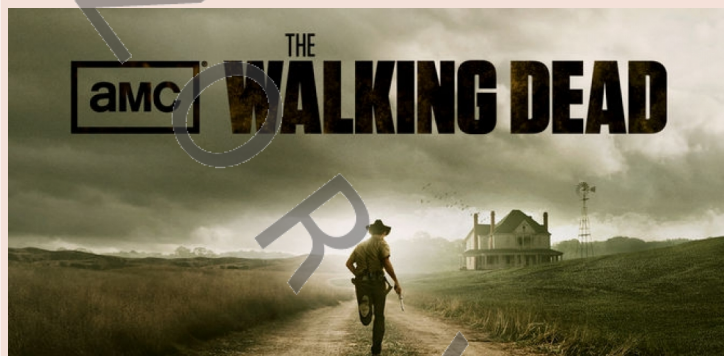


foto: Úvodní foto

The Walking Dead / Živí mrtví

Horor / Thriller / Drama

The walking dead aneb živí mrtví je seriál z produkce slavného režiséra Franka Darabonta, který se podílel na filmech jako například Vykoupení z věznic Shawshank nebo Zelená míle. Příběh je o utopickém světě, plném nakažených lidí, ze kterých nemoc dělá zombie, kousáky, chodce... Vše se odehrává v Americe, zaměřujeme se zde na šerifa Ricka (Andrew Lincoln), který hledá svou ženu a syna. Později je najde a přidá se k relativně malé skupině lidí, kteří putují po celé zemi s vidinou, že najdou doktory s lékem, nebo aspoň nějaké bezpečné místo. Čelí tak útokům nemrtvých, vražedných banditů a nebo přírodním živlům... Seriál je napínavý, pořád si

přejete, aby vše dopadlo dobře. Živí mrtví mají pět serií, 11. října vyšla šestá série. Každý díl má kolem 45 minut. Seriál je hodnocen velmi dobře, server csfd ohodnotil The Walking dead 80%, IMDb 8,6 hvězdičky a rotten tomatoes 90%! Soundtrack si nejspíše nestáhnete do ipodu, ale je povedený, hudbu vytvořil David Tattersall a David Boyd. Podle mě je nejlepší první série, je celkem realistická, další jsou už více přehnané. Aktuálně běží na stanici Prima cool pátá série v češtině. Pokud vás to zaujalo, tak doporučuji zhlédnout!

autor článku:
TEREZA
KRIVONOŽKOVÁ
třída 3.A



Populární jako Beatles



foto: Sixto Rodriguez

Sixto Rodriguez to je jméno umělce, který se stal v Jihoafrické republice stejně populárním jako Beatles, ale přesto o něm skoro nikdo ve světě nevěděl. Příběh pana Rodriguezze je velmi zajímavý. Začátkem 70. let vydal 2 studiová alba: *Cold Fact* a *Coming from Reality*, kterých se dohromady prodalo asi jen 10 kousků. A přesto se obě kopie těchto alb dostaly až do Jihoafrické republiky, kde se dostaly do popředí místních hudebních žebříčků. Jedno z těchto alb vlastnila každá domácnost spolu se slavným albem *Beatles: Abbey Road*. Kvůli režimu, který v JAR byl, podléhalo pár písní cenzuře. ovšem i přesto jste je mohli slyšet v rádiu. Rodriguez se po neúspěchu druhého alba začal živit vlastníma rukama jako zedník. Po pár letech Rodriguezova úspěchu v JAR se pár místních začalo zajímat, kdo to vlastně je a kde žije. Začali pátrat v archívech a podobně. Prvním výsledkem bylo, že zjistili, že se Rodriguez zastřelil na pódiu během vystoupení. Ani to je ovšem neodradilo pátrat dál. Nakonec se jim podařilo sehnat kontakt na jeho dceru,

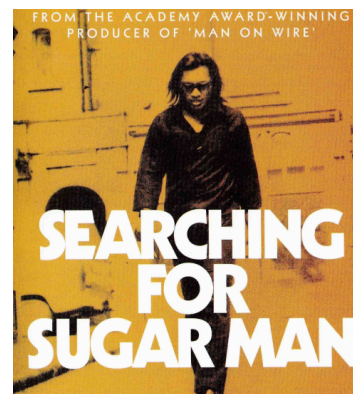


foto: Searching for Sugar Man

která jim řekla, že žije, což pro ně byla úžasná správa. Načež si ho pozvali do JAR a uspořádali pár koncertů, které sklídily velký úspěch. Ani sám Rodriguez to neočekával a k úspěchu svého výletu byl spíše skeptický. Tento příběh se poté dostal do novin a vzbudil zájem mnoha lidí. V roce 2012 byl dokonce natočen dokumentární film *Searching for Sugar Man*, který rok nato získal Oscara. Rodriguezova alba doporučuji každému milovníkovi blues nebo alternativního rocku. A kdo se chce o je příběhu dozvědět víc, doporučuji zmiňovaný dokumentární film.

autor článku:
BENEDIKT SCHMIDT
třída 3.A



Naše „malá“ Lego hvězda - Lukáš Tuzar

Lukáše Tuzara z 3.A určitě všichni znáte. Někoho takového vám snad ani nemusím představovat. A také jistě víte, jaký je jeho koníček. Lukáš dělá Lego filmy. Je to téma, o kterém se člověk rád dozví víc. A protože navíc už asi od prvního vydání našeho časopisu Lukáš škemrá, abychom s ním právě o tom udělali rozhovor, tak tady ho konečně máme.

Lukáši, jak jsi vůbec přišel na to, že bys začal dělat Lego filmy? Co byla taková ta první myšlenka?

S Lego animací (brickfilmingem) jsem začal v 11 letech. Tehdy začal být populární YouTube a já tam sledoval jednoho kluka, který lego videa dělal s Batmanem. A tak jsem se rozhodl, že bych to také mohl zkusit. Začínal jsem s tím, že jsem si nahraoval figurky na stole svou tehdejší Nokií. Po dvou letech jsem si půjčil foťák mojí

mámy a tím to vlastně všechno začalo.

Bylo už od začátku tvým záměrem videa zveřejňovat a sdílet to tak se všemi, nebo to začalo jen jako zábava pro tebe samotného?

Byl to záměr od té doby, co jsem to začal fotit na foťák a stříhat na počítači. Chtěl jsem, aby veřejnost mou tvorbu viděla, protože jsem chtěl lidi pobavit (jak už to tak v povaze mám).

Kdy vůbec vyšlo na svět tvoje první dílo?

Své první video jsem zveřejnil na YouTube 6. 8. 2010, ve svých 13 letech. Tím vznikla i moje "společnost" Tuzarsfilm. Začínal jsem s krátkými videi, která jsem měl díky špatné animaci hotové za víkend. Po roce mé tvorby na YouTube jsem natočil seriál *Cooking with Wormtail*, parodující Harryho Pottera. A najednou můj kanál znalo více lidí.

Měl jsi někdy slabou chvíli, kdy by sis říkal, že je to blbost, že s tím prastíš?

Přiznám se, párkrát jsem měl tendenci to udělat, ale obvykle mě to zase rychle přešlo. Uvědomil jsem si, že bych nechtěl zklamat těch pár fanoušků, které mám. **V tvých posledních filmech ti dabují herci, jako je Jiří Lábus, Petr Vacek ad. Jak ses k tomuto vlastně dostal?**

Když se začala má animace o hodně zlepšovat, rozhodl jsem se, že bych si měl najít větší výzvu. A tak jsem natočil půlhodinový film o Batmanovi. Tehdy jsem si řekl, že pokud chci dělat takto velký projekt, který mi zabere i dost času, chtělo by to profesionální dabing. A tak jsem požádal profesionální herce, jako je pan Jiří Lábus a spoustu dalších členů studia Ypsilon.

A finální otázka. Vidiš v tomhle všem nějakou budoucnost? Co ti to přineslo, co jsi se díky tomu naučil, myslíš, že ti to například něco usnadní v budoucím povolání?

Doufám, že to nějakou budoucnost má. Děláním tento typ animace už pět let a každým filmem se zlepšuji. Po každém filmu vím, na co si příště dát pozor, nebo co vylepšit. A splnil by se mi sen, kdybych se něm takovým mohl jednou živit, protože bych dělal něco, co mě baví a hlavně něco, co pobaví diváky. Svět se přeci musí smát.

autor článku:
KRISTÝNA VAŇKOVÁ
třída 3.A



Jarunčiny vanilkové rohlíčky

Na Jarunčiny vanilkové rohlíčky budeme potřebovat:

30 dkg hladké mouky vanilkový cukr
14 dkg mletých vlašských ořechů trochu cukru krystal
5 dkg moučkového cukru a největší část moučkového cukru
1 celé máslo

Na obalovací směs budeme potřebovat:

moučkový cukr
vanilkový lusk (ten můžeme vložit do moučkového cukru několik dní předem)
vanilkový cukr

1. vyndáme máslo z ledničky, aby trochu změklo a lépe se nám s ním potom pracovalo
2. přes síto si přesijeme mouku a

- cukr (těsto je pak nadýchanější)
3. smícháme cukr s moukou, přidáme namleté vlašské ořechy a máslo, které jsme si již dříve vyndali z ledničky
4. vše pečlivě promísíme
5. z těsta si uděláme úhledný váleček, který zabalíme do potravinářské folie a dáme do ledničky alespoň na 12 hodin odležet
6. po 12 hodinách vyndáme těsto z lednice a co možná nejrychleji začneme dělat rohlíčky, protože máslo v těstě se začne ihned rozpouštět a všude se lepit
7. k ruce si připravte trochu hladké mouky. Pro případ, že by se vám rohlíčky začaly lepit k pracovní desce nebo k rukám, stačí lehce poprášit moukou a je rázem po problému
8. rohlíčky dáváme na plech, na

který jsme si dali pečicí papír (dbáme na to, aby rohlíčky měly mezi sebou dostatečné rozestupy, jinak by se nám v troubě mohly spéct)

9. rohlíčky pečeme na 160°-180°, cca 10 - 15 minut
10. po upečení necháme rohlíčky lehce vychladnout a připravíme si směs, ve které je budeme obalovat
11. rohlíčky obalíme a dáváme do nějaké pěkné misky (vystlanou ubrouskem s vánočním dekorem)
12. Jarunčiny rohlíčky se jmenují po mé babičce, která je dělá a která se jmenuje Jarmila... můj dědeček (její manžel) jí říká Jarunko :-)

Teď už zbývá popřát vám jen - dobrou chuť.



foto: Jarunčiny vanilkové rohlíčky

autor článku:

KATEŘINA MALČEVOVÁ
třída 3.A



Povolání za oponou

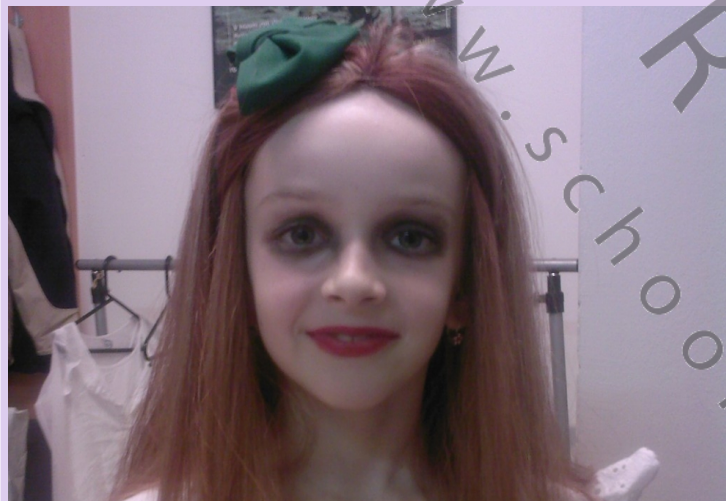


foto: Král Lear

Toto číslo má být o zajímavých nebo nějakým způsobem odlišných lidech. Já jsem měla možnost seznámit se s jednou skupinou lidí, kteří jsou běžné kolem nás, a přesto jsou jiní. Jsou to herci a lidé pracující v divadle. Tito lidé, jak jistě všichni víte, nás baví, hrají pro nás ve filmech, v seriálech a v divadlech. Jsou zajímaví tím, že každý den, díky svým rolím, prožívají někoho jiného. Dopoledne z nich mohou být králové a odpoledne třeba žebráci. Já jsem měla tu čest se s touto skupinou lidí seznámit, a dokonce se stát na 2,5 roku herečkou. Hrál jsem v představení, které se jmenuje Král Lear. Tato hra je úspěšná, a dokonce se ještě pořád hraje. Chtěla bych vás seznámit s lidmi z divadla, kteří jsou důležití a vy o nich možná ani nevíte. Jeden ze známějších je **zvukař**. Ten se obecně stará o hudbu. Další

důležitý je **osvětlovač**, který si hraje se světly a dělá světelné efekty. Důležití jsou také **maskéři**. Ti herce nalíčí a případně nasadí paruku. **Kostymérky** jsou dámy, které se starají o to, aby herci a herečky měli dobrý kostým. Nesmíme zapomenout ani na **nápovědu**. To je člověk, který sedí za oponou a radí hercům, kdyby zapomněli text. Důležitá je i **koncipientka**. Podle názvu vám to asi nic neříká, ale je to člověk, který přes rozhlas hlásí, kdo má jít právě na scénu. Nezapomeňme na **rekvizitáře**. Ti představují kulisy. Příště bych vám chtěla říct něco o herečce Veronice Gajerové.

autor článku:

TEREZA MARIANOVÁ
třída TER A



Vánoce ve světě

Jelikož se nám každým dnem blíží prosinec a s ním vánoční čas a Štědrý den, rozhodla jsem se vám popsat Vánoce ve světě. My v Čechách jsme zvyklí na tradiční Vánoce v podobě štědrovečerní večeře se smaženým kaprem nebo řízkem a poté si společně rozbalovat dárečky pod ozdobeným stromčkem. Ale třeba v **Itálii** se podává krocan, ryby nebo těstoviny, avšak pečení cukroví v Itálii nenajdete. Schází se v okruhu přátel nebo rodiny, stejně tak jako my. Pod vánočním stromčkem děti najdou většinou i malé jesličky. Zaujal mě zajímavý zvyk ve Španělsku, kde se začíná večer až v deset večer a o půlnoci nejmladší člen rodiny položí Ježíška do jesliček a pokračuje se na mši, ale v současné době rodiny často tráví doma u televizní obrazovky. Na stůl se většinou podává sladké pečivo, mezi které patří například cukroví s nugátem a k tomu se popijí španělské šampaňské Cavo. Vánoce v **Dánsku** jsou velmi rozmanité a tento svátek berou za nejkrásnější v roce. Rádi se navštěvují, a proto si zakládají na velmi dobrém jídle. Nejčastěji to bývá sladké a slané pečivo. Dánové se mohou pyšnit až 300 druhy cukroví, na které se dědí recepty z generace na generaci. Mezi obvyklé pokrmy také patří pečený krocan nebo husa plněná jablky s červeným zelím a karamelizovanými brambory. V **Řecku** na Štědrý den chodí děti od domu k domu a přejí vše dobré a zpívají při tom koledu jménem Kalanda. Za to dostanou cukroví a sušené ovoce. Vánoce v **Rusku** se tráví jako obyčejný



foto: Vánoční cukroví

pracovní den. Tam se pravoslavné Vánoce slaví až 6.-7. ledna, kde Děda Mráz rozdává dary. I v **Maďarsku** považují Vánoce za nejvýznamnější svátek v roce. Je to celonárodní svátek, to i z důvodu církevního, kdy si druhý den připomínají svátek svatého Štěpána, tedy jmenovce zakladatele maďarského státu. Po rozdání darů se rodina při východu první hvězdy usadí ke stolu, pomodlí se a následuje štědrovečerní večeře. Tam, kde v prosinci sníh nepadá, ale padají tam teplotní rekordy je právě **Argentina**. Sníh si zde připomínají bílými bavlněnými chomáčky pověšenými na vánoční stromy. Obyvatelé Argentiny prosinec tráví v klimatizovaných prostorech s chlazenými nápoji, proto Štědrý den tráví na zahradách. K večeři se podává pečené selátko nebo pečenka z páva. Peřím z páva se zdobí vánoční stůl. Je zajímavé, že sem přiváží dárky pro děti postava Magi.

autor článku:

BARBORA ŘEHÁKOVÁ
třída 2.A



J. K. Rowlingová - cesta psaní Harryho Pottera



foto: Joanne Rowlingová

Joanne Rowlingová, píšící pod jménem J. K. Rowlingová (přestože zkratka K se v jejím opravdovém jméně nevyskytuje - vydavatelství potřebovalo, aby na obálce byly dva iniciály), se celosvětově proslavila díky své sedmidílné sérii o mladém kouzelníkovi Harrym Potterovi. Jaký ale je příběh této slavné spisovatelky, která se stala první spisovatelkou miliardářkou, ale také tou, která o svůj titul přišla při darování svých peněz charitě? Narodila se 31. července, 1965 (stejně datum je i narození

Harryho Pottera) v Yate, Gloucestershire ve Velké Británii. Několikrát se přestěhovala a strašně ráda už od malička vyprávěla příběhy všem svým kamarádům. Studovala francouzštinu, což uvedla jako jednu z největších chyb, které udělala. Nápad na sérii o čarodějském učni dostala při cestě vlakem z Manchesteru do Londýna a po cestě měla většinu postav vymyšlených a námět na první díl, Kámen mudrců. Vyučovala i angličtinu v Portugalsku, kde potkala svého prvního manžela, ale krátce po narození jejich dcery se rozvedli a Rowlingová se s dcerou přestěhovala do Edinburghu, kde žije dodnes. Na začátku svého psaní se Rowlingová vydávala pod pseudonymem Robert Galbraith. Rowlingová to nikdy neměla lehké, neměla peníze, byla nezaměstnaná. S dcerou Jessicou žily v malém bytu. Říká se, že Rowlingová psala první díl Harryho Pottera v edinburghských kavárnách, aby nepšla u sebe doma, kde

nefungovalo topení. Ona sama to však zamítá. První knihu z úspěšné série, Harry Potter a Kámen mudrců jí byl několikrát zamítnut, než jej vydavatelství Bloomsbury vydalo a proslavilo se po celém světě. V roce 1999 se první tři knihy této série umístily na prvních třech místech The New York Times, čtvrtý díl se stal nejrychleji prodávanou knihou v historii. První film byl vydán roku 2001 a měl veliký úspěch. Pro americkou angličtinu se název z The Philosopher's Stone změnil na The Sorcerer's Stone, ale film byl velice úspěšný jak v Anglii, tak v Americe - prakticky i po celém světě. Ale zpátky ke knihám. V roce 2000 se sečetly peníze, které si první tři díly Harryho Pottera vydělaly, a dohromady si Rowlingová třemi knihami vydělala 480 milionů dolarů, vypořádáno bylo přes 35 milionů výtisků ve třiceti pěti jazycích. Další veliký úspěch měla šestá kniha série, Harry Potter a Princ dvojí krve. Za pouhých dvacet čtyři hodin se

vyprodalo kolem 6,9 milionů výtisků! Rowlingová si doopravdy vydělala hodně. Dostala titul první spisovatelky nebo spisovatele, který se kdy stal miliardářem. O svůj titul ale přišla, když většinu svých peněz utratila a dala dětským domům, na charitu a další dobročinné aktivity. Jeden čas byla dokonce bohatší než samotná britská královna, Alžběta II.! Svě tři další knihy, které doplňují sérii Harryho Pottera (Famfrpál v průběhu věků, Bajky barda Beedleho, Fantastická zvířata a kde je najít - ze kterého bude film, točí se a půjde do kin v listopadu roku 2016), také věnovala nadacím Comic Relief a Lumos. Holt, Rowlingová to neměla lehké... ale doufejme, že vás to neodradí od přečtení její úžasné série, která určitě změnila život jí a spoustu lidí na světě.

autor článku:
AMÁLIE ADAMOVSKÁ
třída KVARTA A



A co vy, už víte o tom svém?

Lorna Byrne je úžasný a výjimečný člověk. Je to žena, se kterou jsem se nikdy osobně nesetkala, a přesto vím, jak úžasná je. Je autorkou čtyř knížek, které se staly světovými bestsellery. Prvním dílem je knížka "Andělé v mých vlasech", druhým jsou "Schody do nebe", třetím "Andělské poselství naděje" a zatím poslední vydanou knížkou této spisovatelky je "Nebeská láska". Ve všech čtyřech knížkách Lorna vypráví své zážitky, příhody, na první pohled obyčejné životní situace. A proč je tato žena tak výjimečná? Od doby, kdy se narodila, vidá denně anděly. Jsou jejími nejbližšími společníky po celý život. Se vším jí pomáhají. Ona radí a i jejich prostřednictvím pomáhá ostatním lidem a vlastně celému světu. Vidí anděly jako jediný člověk na světě stejně fyzicky, jako vy tato slova. Možná si teď říkáte, že je to krásné, že někdo má takové štěstí, takový dar, ale právě cílem těchto knížek je lidem ukázat, že to není dar, který by se týkal jednoho

člověka na světě. Každý máme svého strážného anděla, a stejně tak každý máme možnost poprosit anděly o pomoc nebo radu. Jsou kolem nás, jsou tu pro nás. A neříkám to proto, že jsem si něco přečetla a slepě tomu věřím. Říkám to proto, protože je to pravda a vím to na základě svých osobních zážitků. Svými vlastními smysly o andělech vím a nejspíš o ně. Je pro nás, lidské bytosti, těžké si představit a plně se oddat pocitu, že po celý náš život je nějaká "neviditelná" bytost s námi, plně soustředěná na svůj úkol - dělat nás šťastnými, pokud budeme chtít a budeme naslouchat. Ano, je to těžké. Ale neznamená, že co je jednoduché a na první pohled viditelné, je vždy pravdivé. Andělé tu pro nás opravdu jsou. Každý máme skutečně toho svého, nezáleží na tom, jaké jste rasy, jakého jste vyznání, v co věříte, co vám doma říkali, když jste byli malí, nebo, co vám říkají druzí dnes. I ti lidé, které považujete za "špatné" mají anděly. I ti si je zaslouží, protože andělé vědí, že každý člověk je



foto: Léčivé obrazy

nádhernou bytostí, která ze své vlastní podstaty lidem neublíží. Ego v lidech probouzí negativní úmysly, vlastně cokoliv negativního, není to lidská přirozenost. Vědí to, a právě vy toto budete také vědomě vědět, pokud půjdete do sebe. Protože cesta do svého nitra je tou nejkrásnější cestou k opravdivému štěstí. A pokud budete chtít, časem se už nebudete ptát, o čem život je. Neexistuje žádný konkrétní návod na to, jak byste měli spatřit, slyšet nebo cítit svého strážného anděla. Nebo vlastně

existuje, ale každý takovýto návod by byl tak moc konkrétní, že člověk zcela závislý na fyzickém světě, by se ho mohl tak vehementně ujímat, že by mu unikaly ostatní podstatné věci okolo něj. Zkuste si přečíst knížky od Lorny Byrne, dívejte se srdcem, najděte sami sebe, zahodte předsudky, žijte naplno a ničeho nelitujte. Andělé jsou s vámi.

autor článku:
LUCKA VÁCHOVÁ
třída 3.A



...pokračování rozhovoru s D. Švábem

Kterého vedoucího jsi měl na DAMU?

Měl jsem Jana Schmída.

...který si tě později převzal do studia Ypsilon.

Přesně tak. My už jsme jako studenti hráli tady v Ypsilonce. Představení 20. století, které sám Jan Schmid napsal. Pak jsem okolo roku 98, 1998 samozřejmě, alternoval Prodanou nevěstu. A tím začlo mé angažmá. Nejdřív jsem měl půl úvazku a pak už celý úvazek.

V představení "Ijá" jsi se zhostil role Steva Jobse. Skvěle jsi tam vyjádřil jeho proměnlivou povahu. Jaký typ roli hraješ nejraději?

Zrovna to já mě velice baví. Je fajn, když se figura v průběhu představení mění. Nejen pro herce, ale i pro diváka. Nejradši mám ale svoji postavu v představení Drama v Kostce, což je režisér, skoro nouma nebo spíš režisérský outsider. A právě díky tomu, že to vznikalo autorsky a každý si tu svou postavu sám formoval, k ní mám veliký vztah.

Jaké představení tě baví nejvíc?

Úplně nejradši mám právě to Drama v Kostce. Ale taky mě moc baví představení "jsi_user", já nebo DEMOkracie, která se hraje v divadle Minor.

Zmínil jsi dětské divadlo Minor. Co je těžší - hrát pro děti nebo dospělé?

To se asi úplně nedá říct, záleží totiž na představení. Pro mě je třeba teď těžká alternace v představení Vratká prkna. Mám tam docela velkou roli a asi měsíc jsem se to učil doma. Je to o hodně náročnější, když se to člověk učí sám, než když je na začátku vzniku a je to pro něho stejně nové jako pro kolegy. Ale

třeba divadla pro děti jsou náročnější v tom, že se dětský divák nenechá obalamutit. Dospělý divák zná nějakou konvenci. Když ho to představení nebaví, tak zatne zuby a vydrží to. Ale když představení nebaví dítě, tak ho prostě nebaví a herec to ihned pozná. Soupe nožičkami, štouchá do ostatních atd.

Hrál jsi i v některých seriálech. Když to posoudíš s divadlem, v čem se liší hraní před kamerou a před diváky, kteří reagují?

Je to určitě trochu jiný druh řemesla. Jak jsi sám zmínil, chybí zde zpětná vazba diváků. Ať by byla scéna sebevtipnější, tak se určitě nezasměje. Všichni musí mlčet, aby nebyli slyšet v mikrofonu. Sice mě to moc baví, ale něchtěl bych být pouze seriálový herec. Neobešel bych se bez divadla nebo dabingu.

Liší se to ještě v jedom důležitém bodu a to v tom, že se to dvakrát nazkouší, natočí se to na tři záběry a jde se od toho. Zatímco u divadla se hra vyvíjí.

Jak jsi sám před chvílí řekl, tak i dabuješ. Dabing je pravděpodobně nejtěžší, protože využíváš jen svůj hlas. Jak moc je to těžké?

To je velice dobrá otázka. Máš pravdu v tom, že je to nejtěžší, protože jsi omezen jen na hlas. Nemůžeš používat ani mimiku, nebo řeč těla. Já v tom nejsem úplně nejlepší. Doteď se to učím. Nejdůležitější je asi dikce. Kdybych třeba teď začal mluvit, jako když dabuji... (*Dan najednou změnil intonaci hlasu. Musel jsem potlačovat smích, protože zněl trochu jako robot*)

... tak sice budu znít před tebou divně, ale až si pak poslechněš tu nahrávku, vůbec to nepoznáš (*a*



foto: Daniel Šváb

měl pravdu). Pak si člověk musí hrát s barvou hlasu a intonací. Zní to sice jednoduše, ale je to docela těžká práce. Vidět větu a vžít se do toho, jako kdybys ji řekl sám od sebe, a hlavně, aby nezněla strojeně. To je oříšek. Je to něco jiného než hrát na jevišti, kde ti pomáhají kolegové.

Mimo jiné hraješ i na spousty hudebních nástrojů, zejména na basu. Kdy jsi se na ni začal učit?

Právě když jsem začal alternovat v Prodané nevěstě. Má to takovou tragickou konotaci. Kluk, Honza Stříbrný, který to hrál přede mnou, byl nevěstnej asi dva měsíce a poté ho našli... zasebevraždil se... a tak jsem to musel během čtyř dnů zalternovat, včetně právě hraní na basu. Ale žádný vybrkávání, pěkně hezky smyčcem. Takže jsem se to tak nějak naučil a vlastně doteď jsem samouk. Hodně mi pomohlo hraní v kapele Bofafogo, ve které jsem doteď.

Vím o tobě, že hodně sportuješ...

...teď si musí čtenář říkat, jak to ten Dan všechno stihá. (*smích*) **U kterého sportu si nejvíce odpočineš? Vypneš hlavu a soustředíš se jen na něj.**

Kéž by se dalo říct, že u něho vypnu hlavu. (*smích*) Je to

samozřejmě golf. To už je takový ten sport pro starší pány. Tak mně už se blíží čtyřicítka. Je skvělý v tom, že se dá hrát za jakéhokoliv počasí. Říká se, že na golf není špatné počasí, ale špatné oblečení a něco na tom bude.

Poslední otázka, tak trochu filozofická, kdyby ses mohl setkat s jakoukoliv známou osobností, kdo by to byl a proč?

No... těch osobností by asi bylo víc. Samozřejmě se to mění v průběhu času a věku, ale aktuálně by to byl asi Tomáš Garrigue Masaryk. Kvůli tomu, co se teď děje ve světě. Hlavně u nás. To, že prezident, místo aby stmeloval společnost, do ní vráží klín, se mi nelíbí. A tak bych chtěl vědět, co by na to řekl, protože ho považuji za velice inteligentního člověka, i přestože měl samozřejmě nějaké chyby. Ale kdo je nemá? Prostě by mě zajímalo, jaký by měl na to názor.

autor článku:
LUKÁŠ TUZAR
třída 3.A

